

цій державі та в Україні схожі, грошова і податкова системи нашої країни будувались за зразком французької. В деяких країнах місцевій владі відкривається доступ до більш ефективних податкових джерел. Так, оподаткування доходів компаній на користь органів місцевого самоврядування в провінціях Канади коливається від 3% до 17%. В США оподаткування індивідуальних доходів штатами знаходиться на рівні 7%. В Данії місцевий прибутковий податок складає близько 2/3, а в Норвегії – 93% всіх місцевих податкових надходжень.

Автономія бюджетів місцевого самоврядування в США, Швейцарії і скандинавських країнах забезпечується в основному стягуванням прямих місцевих податків (прибуткового і майнового, або податок на спадкоємну нерухому власність). В США, наприклад, прямі місцеві податки складають 79,8% Поточних доходів бюджетів місцевого самоврядування, В Швейцарії – 65,6, Швеції – 64,3, в Норвегії – 55,2%.

Таким чином, важливим завданням є зміна парадигми функцій держави в бюджетному процесі — перехід від державного управління до державного регулювання з опорою на органи місцевого самоврядування за європейським зразком. Це потребує не зовнішньої опіки органів бюджетної влади, а створення дієвої як у правовому, так і фінансовому відношенні базової бюджетної одиниці — місцевої влади (муніципалітету), відповідальної за соціально-економічний розвиток своїх територіальних громад. Досвід фінансового забезпечення бюджетів місцевого самоврядування зарубіжних країн свідчить про те, що не у всіх державах органи місцевого самоврядування мають достатню фінансову самостійність. Але враховуючи міжнародні положення нормативно-правових актів, держави намагаються створити належні фінансові умови для їх функціонування.

Список використаних джерел:

1. Бугай Т. В. Сучасні проблеми та вектори розвитку бюджетного процесу в Україні / Т.В. Бугай // Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України. – 2012. – № 2. – с. 40-48.
2. Бюджетний кодекс України від 08 липня 2010 р. № 2456-VI (із змінами і доповненнями на 02.03.15): [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>.
3. Т.А. Далевська Міжбюджетні відносини в Україні: проблеми та перспективи вирішення: [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3109>

УДК 336.72

Примостка О.О.

д.е.н., професор,

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ТАРГЕТУВАННЯ ІНФЛЯЦІЇ-ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

Ефективний розвиток економіки будь-якої країни та реалізації її потенціалу залежить від виваженості й скоординованості дій уряду та монетарної влади. Протягом останніх десятиліть загальновизнаний підхід до монетарної політики зазнав суттєвих змін у напрямі визнання різними економічними школами неможливості центрального банку в довгостроковому

періоді стимулювати економічне зростання вище рівня зростання потенційного випуску. Тобто аксіомою в макроекономічній теорії був визнаний загальний принцип "довгострокова нейтральність грошей". У довгостроковому періоді центральний банк може лише сприяти підвищенню потенціалу економіки через підтримання стабільного макроекономічного середовища, що, в свою чергу, потребує низьких і стабільних темпів інфляції. Внаслідок негативних соціально-економічних ефектів при високих темпах інфляції знижується схильність до заощаджень і відповідно рівень інвестування, що, своєю чергою, призводить до зниження довгострокових темпів економічного зростання.

Перехід до інфляційного таргетування є зміною парадигми всієї грошово-кредитної політики, та визначає мету (орієнтир), а передавальний механізм являє собою сукупність засобів для її досягнення. Таким чином, таргетування інфляції і механізм трансмісії представляють нерозривну єдність, в якому для досягнення поставленої мети потрібно використання визначеного набору інструментів, а від ефективності їх використання залежить досягнення визначеного таргетом темпу інфляції.

Переваги політики таргетування інфляції полягають у тому, що центральний банк зосереджує свою увагу в першу чергу на внутрішніх економічних проблемах. Одночасно, до недоліків політики таргетування інфляції доречно віднести складний адаптаційний період держави, господарюючих суб'єктів і домогосподарств до нової економічної політики. Як і будь-яка адаптація, це призведе до зниження поточної економічної ефективності. Також кардинальна зміна вектору руху, основних умов функціонування системи та монетарного режиму обов'язково викликає низку значних непередбачених наслідків, які здатні істотно послабити довіру до центрального банку і його політики. А саме довіра є одним з основних елементів трансмісійних механізму в умовах інфляційного таргетування. Одним з найважливіших положень сучасної грошової теорії є постулат нейтральності грошей, з якого випливає положення про відсутність довгострокових наслідків грошово-кредитної політики держави. Однак передумовою такого підходу є приховане припущення - при інших рівних інституційно-структурних умовах, яке явно не спрацьовує в економічних реаліях постсоціалістичного розвитку. Коли інституційне середовище змінюється, то виникає невідповідність між змістом регуляторної політики та об'єктом, на який вона спрямована. Це проявляється у вигляді низької еластичності монетарного поведінки господарюючих суб'єктів у відповідь на заходи центрального банку. Крім того, при даному монетарному режимі інфляційні процеси лише частково контролюються і регулюються грошовою владою. Це особливо помітно в умовах перехідної економіки, коли основними причинами інфляції є немонетарні фактори - структурні перекоси, монополізм в ціноутворенні, корумпованість чиновників. У той же час, обравши як головний орієнтир темп інфляції, регулюючі органи мало враховують інші важливі цілі економічного розвитку - забезпечення достатньо високих темпів зростання економіки, проведення гнучкої соціальної політики. Слід зазначити також, що

в періоди загострення фінансової ситуації або валютно-фінансових криз ресурсів однієї тільки грошово-кредитної політики центрального банку недостатньо для вирішення проблем, які виникають за таких умов. У таких ситуаціях необхідними є оперативні та ефективні заходи держави з залученням коштів центрального банку і бюджету для надання підтримки фінансової системи і реального сектору економіки.

Варто зауважити, що режим таргетування інфляції є більшою мірою рамковим, а не набором жорстких правил монетарної політики, але разом з тим є декілька істотних елементів притаманних монетарному режиму. До них можна віднести цінову стабільність, публічне оголошення інфляційної цілі та ведення монетарної політики, що базується на інформації доступності та відкритості, прозорості та дієвому підзвітному механізмі.

Практика застосування режиму інфляційного таргетування свідчить про існування підтипів, оскільки різні країни використовували інфляційне таргетування яке підбиралось відповідно до їх системних особливостей. До таких підтипів відносять [1]:

- повноцінне інфляційне таргетування (full fledged inflation targeting) – повна прозорість висвітлення інфляційної цілі, чітке дотримання обраної цілі без коригувальних заходів з боку центральних банків. Вперше застосовано в Новій Зеландії, згодом значно поширилось серед країн з ринками, що розвиваються, зокрема, Бразилії, Колумбії, Угорщині, Мексиці, Польщі;
- замасковане таргетування інфляції (veiled inflation targeting) дає можливість зміни рівня інфляції. При проведенні підтипу даного режиму існує певна “непрозорість”. На практиці застосовується Європейським центральним банком та Федеральною резервною системою США;
- експериментальне таргетування інфляції (inflation targeting lite) полягає у проголошенні широких інфляційних завдань за низької довіри до центрального банку.

Список використаних джерел:

1. Петрик О. Теоретико-концептуальні основи таргетування інфляції / О. Петрик, С. Ніколайчук // Банківська справа. – 2009. – № 2. – С. 3–12.

УДК 336

Радіонова І.Ф.

*д.е.н., професор, професор кафедри макроекономіки та державного управління
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»*

Котько Д.І.

*студент магістратури
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»*

**МАКРОФІНАНСОВІ НАСЛІДКИ ДЕВАЛЬВАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ВАЛЮТИ ЯК
ПРОБЛЕМА ФІНАНСОВОЇ ПОЛІТИКИ**

Девальвація національної валюти зазвичай має макроекономічні наслідки, які можна розподілити на: 1) позитивні та негативні, 2) коротко- та